

[Maisted.]

og det er da selvfølgelig vores ret og vores pligt så at vælge den metode, som vi anser for at være den bedste for at få afklaret sagen.

(Kort bemærkning).

Freddy Madsen (DKP):

Det var selvfølgelig en del af et svar, men vi fik ikke svar på det, der er det afgørende. Efter den behandling, som finansudvalget har foretaget, mener hr. Maisted så, at der på det foreliggende grundlag er mulighed for at rejse rigsretsanklage? Det er det, sagen drejer sig om. Det er det, der er til forhandling.

Maisted (FP):

Det anser jeg for at være en juridisk bedømmelse. Jeg er som bekendt ikke jurist, men vi har altså flere jurister i vores gruppe, der har haft den opfattelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup) (FP):

Hr. Henning Philipsen centrerede tingene omkring finansudvalgsmødet den 27. juni 1972, uagtet denne sag angår et lovforslag, der er fremsat i november 1972 og afgjort i marts 1973. Men nu var det altså, fordi hr. Henning Philipsen havde været med i juni 1972, at vi fik en del at vide om det, og at det var hr. Henning Philipsen, der havde taget initiativet til denne sag. Nu var initiativet det, at socialministeren selv havde fremsendt et bevillingsandragende den 16. juni 1972, så der var i og for sig ikke noget mærkeligt i, at man behandlede sagen i finansudvalget den 27. juni.

Men det, der i relation til denne sag interesserer, det var — og det var hr. Henning Philipsen åbenbart slet ikke opmærksom på — at den 17. maj 1972 havde socialministeren ved et brev til økonomi- og budgetministeren forberedt henvendelsen til finansudvalget, idet hun havde anført to ting, dels det, der blev det endelige i finansudvalget, nemlig om man skulle give sådan en ekstra engangsstøtte for det da løbende finansår 1972-73, dels om man skulle bevilge penge vedrørende udstykningen. Og i dette brev af den 17. maj 1972, som ganske klart var hr. Henning Philipsen ganske ukendt, kan socialministeren internt komme med en lang

række af de oplysninger, som hun selvfølgelig også senere burde have givet til folketinget. Så sker der det, at økonomi- og budgetministeren meddeler, at regeringen ikke ønsker tilskud vedrørende Kofoeds Skole fremmet, og derfor er det ikke med i aktstykket af den 16. juni 1972 til finansudvalget vedrørende udflytningen, for man havde simpelt hen i regeringens økonomiske centre sagt, at det ikke skal med i det. Derfor lyder det usandsynligt, når hr. Henning Philipsen hævder, at der mundtligt dengang, den 27. juni 1972, i finansudvalget skulle være blevet sagt fra socialministerens side, at der kommer en ansøgning om udflytning, efter den afgørelse, der netop var truffet.

Men alle den slags ting er jo ikke noget, som vi skal stå her og dævles frem og tilbage om i folketinget. Det er jo ganske simpelt, når en sådan sag er rejst af revisionsdepartementet og statsrevisorerne, rigsrettens opgave gennem vidneførsel at komme frem til at få afklaret, hvorvidt der har været sagt det ene eller det andet på det ene eller det andet tidspunkt. Det er simpelt hen den slags ting, vi har rigsretten til at få afklaret, og det er ikke vores sag at gå ind på det her i folketinget. Hvis man havde gentaget oplysningerne, som socialministeren altså bevisligt havde, fordi hun kunne bruge dem i sit brev af den 17. maj 1972, i anmærkningerne til finanslovforslaget, så var denne sag formentlig ikke blevet til noget, formentlig var pengene aldrig blevet bevilget, men det er der ikke nogen af os, der kan vide noget om. Men så havde folketinget i hvert tilfælde fået fuldstændige oplysninger.

Så blev det sagt fra hr. Lysholt Hansens side, og det kan man selvfølgelig altid komme med smukke ord om, at statsrevisorernes betænkning behandles skam altid meget alvorligt og meget seriøst osv. Men hvad er kendsgerningerne? Kendsgerningerne er, at vi ikke igennem snart de sidste hundrede år har haft en rigsretssag vedrørende bevillingsretlige problemer. Det er dog ingen grund til at tro, at der har været så engleblide mennesker i forbindelse med samtlige de titusindvis af forhold, hvor der har været tale om offentlige udgifter, at der ikke har været noget som helst grundlag for at rejse en sag, hvor der overhovedet har været noget, der kunne diskuteres, noget der kunne forelægges for rigsretten. Det